

You are accessing the Digital Archive of the Catalan Review Journal.

By accessing and/or using this Digital Archive, you accept and agree to abide by the Terms and Conditions of Use available at http://www.nacs-catalanstudies.org/catalan_review.html

Catalan Review is the premier international scholarly journal devoted to all aspects of Catalan culture. By Catalan culture is understood all manifestations of intellectual and artistic life produced in the Catalan language or in the geographical areas where Catalan is spoken. Catalan Review has been in publication since 1986.

Esteu accedint a l'Arxiu Digital del Catalan Review

A l' accedir i / o utilitzar aquest Arxiu Digital, vostè accepta i es compromet a complir els termes i condicions d'ús disponibles a http://www.nacs-catalanstudies.org/catalan_review.html

Catalan Review és la primera revista internacional dedicada a tots els aspectes de la cultura catalana. Per la cultura catalana s'entén totes les manifestacions de la vida intel·lectual i artística produïda en llengua catalana o en les zones geogràfiques on es parla català. Catalan Review es publica des de 1986.

L'altre Ausiàs March (segle XVI) i un certamen poètic inèdit **Robert Archer**

Catalan Review, Vol. V, number 1 (July, 1991), p. 23-34

L'ALTRE AUSIÀS MARCH (SEGLE XVI) I UN CERTAMEN POÈTIC INÈDIT

ROBERT ARCHER

En les seves *Memorias*,¹ Torres Amat dona notícia de dos Ausiàs March: el valencià del segle xv i un altre del xvi, Don Pedro Ausiàs March. Aquest darrer personatge era, com ha aclarit A. Duran i Sanpere, senyor del castell de Montcortès, habitant de la propera ciutat de Cervera el 1578 i resident de Bellpuig el 1604.² Així mateix era administrador de les baronies d'Antoni de Cardona-Anglesola, fill de Folch de Cardona, el qual, el 1541 i després el 1542, havia encarregat a Pere Vilasaló la còpia de dos manuscrits del poeta cinc-centista i al qual va dedicada l'edició de March que publicà Claudi Bornat a Barcelona el 1560.³ L'Ausiàs March de Montcortès era també poeta i ha deixat un manat de contribucions a certàmens poètics celebrats entre el 1580 i el 1601.

Pedro—o Pere—Ausiàs March pertanyia a una família el parentiu de la qual amb els March de València no s'ha aclarit encara. Per als March de Montcortès, però, no hi havia dubtes sobre aquesta qüestió: es creien descendents directes del poeta de Gandia, la qual cosa era impossible atès que aquest no va tenir hereu sanguini.⁴ Aquesta creença explica el costum

¹ Félix Torres Amat, *Memorias para ayudar a formar un diccionario crítico de los escritores catalanes*, Barcelona, 1836 (reproducció facsímil en 2 vols., Barcelona-Sueca, Curial, 1973).

² A. Duran i Sanpere, «Els Ausiàs March de Montcortès», *ER*, 11 (1962), 145-160.

³ Vegeu Eulàlia Duran, «March i d'Oluja, Pere Ausiàs», *Gran Enciclopèdia Catalana*, Barcelona, Enciclopèdia Catalana, 1976, vol. XIV, 372.

⁴ Amédée Pagès, *Auzias March et ses prédécesseurs. Essai sur la poésie amoureuse et philosophique en Catalogne aux XIVe et XVe siècles*, París, Champion, 1912 (reimprès a Ginebra, Slatkine, 1974), 116.

d'afegir als noms de fonts de la família el de l'aleshores prestigiós poeta del segle anterior (si bé aquest no era l'únic Ausiàs entre els March de València i Catalunya).⁵ Així, a les últimes dècades del segle XVI i primeres del XVII van apareixent a la família dels March de Montcortès un Gabriel-Ausiàs, un Bernat-Ausiàs, un Baltasar-Ausiàs i altres.⁶

El dit Pere-Ausiàs March ja era conegut a Torres com a autor d'uns sonets. En publica un, premiat al certamen organitzat amb motiu de la canonització de sant Ramon de Penyafort el 1601.⁷ Així mateix Torres afirma que era pare d'un «D.

⁵ Vegeu Germà Colon, «El nom de fonts del poeta Ausiàs March», *Butlletí de la Societat Castellonenca de Cultura*, 46 (1970), 161-214 (sobretot 181-193). L'existència al segle XV de més d'un Ausiàs March va donar lloc, entre el 1933 i el 1935, a una polèmica entorn de la identificació per R. Carreres Valls del poeta dels Cants de mort amb un dels seus homònims al Principat. Vegeu Rafael Carreres Valls, «Noves notes genealògiques dels poetes Jaume, Pere, Arnau i Ausiàs March, segons documents inèdits», *EUC*, XVIII (1933), 309-322; A. Pagès, «Une tentative d'expropriation littéraire», *BSCC*, XV (1934), 276-281; S. Ferrandis Luna, «Un pleito literario. Ausias March, valenciano», *BSCC*, XVI (1935), 178-183; E. Fornet, «El verdadero Ausias March, poeta, es el señor de Beniarjó, en Gandía», *BSCC*, XVI (1935), 184-191; A. Pagès, «Les deux Ausias March», *BSCC*, XVI (1935), 338-353; H. Vaganay, «À propos des deux Ausias March», *BH*, XXXVII (1935), 480-481.

⁶ Es tracta clarament d'un nom de fonts, no d'un cognom, com ha demostrat Duran (p. 148) corregint l'opinió de Torres.

⁷ Torres Amat, I, 365, i *Relación de las grandes fiestas que en esta ciudad de Barcelona se han echo à la canonizacion de su hijo San Ramon de Peñafort, de la Orden de Predicadores... por F. Iayme Rebullosa prior de Santo Domingo de Balaguer*, Balaguer, Cendrath, 1601, 347-348 (un exemplar a la Biblioteca de Catalunya, Bonsoms 216). Atès que hi ha diversos errors a Torres Amat del sonet de la *Relación*, el reproduïm: «SONETO // RAM, ON se posa la coloma blanca / del esperit que al vostre mes affina, / PENYAFORT sou, tesor y medicina / al perseguit, malalt y al qui tot manca: / Sou la mes alta cima y rica branca / del arbre de sciencia y de doctrina; / la caramida sou à Deu inclina / y tir'a si de aquell la gracia franca. / Lo gran Neptuno sou à qui obeeixen / la mar, los vents, los peixos y les ones, / sou lo qui mes los vices se queixen: / Sou lo qui vuy molt honren les persones, / les qui assi poden mes y mes mereixen, / y les tres y un sol Deu sobre tot bones» (*Rela-*

Francisco Ausias March, capitán de infantería» y de «D. Baltasar, profesor en leyes», també poeta.⁸ Jordi Rubió nota la participació d'un Ausiàs March en un certamen a Barcelona el 1580⁹ i Duran el troba entre els contribuïdors a un altre certamen del mateix any.¹⁰ Baltasar figura en un concurs poètic en honor de la Immaculada Concepció celebrat el 1580.¹¹ Així mateix, un «Balthesar Ausies March, senyor de Montcortés» escriu un sonet dedicatori al capdavant d'un llibre dut a la impremta pel seu «vehí», el canonge Gerònim Ferrer de Guissona, el 1623. No deixa escapar l'oportunitat de treure el tema del suposat parentiu de la família amb el gran poeta:

Si el reavi de mon pare ha il·lustrada
ab sos cants nostra llengua en dolça llima...¹²

Al manuscrit B2470 de la biblioteca de la Hispanic Society of America es conserven poesies d'un «Señor Ausias March», d'un «Señor Baltezar March» i d'un «Señor Francisco March»,

ción, 347-348). Pere Ausiàs March també guanya la joia en un certamen de 1580; el seu poema premiat es publica al *Libell de l'immortalitat de l'anima nostra, publicat la tercera festa de pasqua de resurreccio en lo monestir de Hierusalem de la present ciutat de Barcelona, en lo present any 1580*, ed. Gayetà Vidal y Valenciano, Barcelona, L. Obradors & P. Sulé, 1872, 27-29. El premi castellà se'l va endur fra Luis de León per una composició en *octavas reales* que d'ençà de l'edició de Merino s'ha donat per apòcrifa.

⁸ Torres Amat, I, 365-366.

⁹ Cito per la versió original: Jorge Rubió y Balaguer, *Literatura catalana* dins *Historia general de las literaturas hispánicas*, ed. G. Díaz-Plaja, Barcelona, Vergara, 1953, vol. 3, 727-930 (899). N'hi ha una traducció catalana: Jordi Rubió i Balaguer, *Història de la literatura catalana*, 2 (vol. 3 d'*Obres de Jordi Rubió i Balaguer*), Barcelona, Publicacions de l'Abadia de Montserrat-Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, 1985.

¹⁰ Duran i Sanpere, 152-153.

¹¹ Duran i Sanpere, 149.

¹² Geronym Ferrer de Guissona, *Quatre dels últims tractats de la Selva de Sentències del canonge Ferrer de Guissona*, Barcelona, Cormellas, 1623 (un exemplar a la Biblioteca de Catalunya, 11-II-34).

tots tres personatges esmentats per Torres Amat. També hi figura un tal «Sr. Juan March», el qual és, segons consta al foli 62v, germà de Baltasar i més jove que els altres, com s'afirma al mateix foli («siendo de edad tan moça i tierna»). A la portada del manuscrit llegim la data de 1585; Barcelona figura com el lloc on es va dur a terme la composició del manuscrit: «Publicado en Barcelona al postrero / de diziembre del Año del S^{or}. / 1585 / Juez. H. N.» La correspondència de noms, data i lloc permet suposar que es tracta del mateix poeta Don Pedro o Pere Ausiàs March i els dos fills que ja coneixem, a més de Juan.

Les quatre poesies dels March formen part d'un modest certamen. Els poetes convocats han de fer versos sobre la diferència entre l'amor i el desig, cosa que compleixen en castellà, català, italià o llatí. A diferència dels certàmens més prestigiosos de la mateixa època, que oferien premis pels poemes en cada llengua, aquest només en té un.

El còdex ofereix dos títols. El que es llegeix a la portada és: «LIBELLO / EN EL QUAL HAN / escrito muchos Señores / admirables discursos, / sobre la diferencia / que ay del Amor / al desseo». Aquest títol un xic grandios és seguit d'un altre títol alternatiu en el foli anterior a la portada: «Este libro se intitula, Decreto / de Sabios y necios».

El manuscrit consta de 74 folis. Després d'un «Prólogo» i un «Cartel» trobem les 34 contribucions. Hi figuren els següents noms: Antonio Naveros, Pablo Toda, Phelip Ros, Micer Brumaga, Il Dottore Mr Partenza, Antonio Medalla, Francisco de Vargas, Honofré Castañer, el Señor Juan March, el Señor Baltezar March, don Sancho de Arce, Juan de Lorena, Jaume Castañer, Juan Ferrer, el Señor Francisco March, Archangelus Queralt, lo Senyor Francesch Calsa, Baltezar Polo, el Sor Dionisio de Jorba, el doctor Badillo, don Luis de Borjas, Francisco Julián, el Sor Diego de Olasso, Esteban de Corbera, el Sor Ausias March, Ju^o Peloso, el Sor Miguel de Torres, Lo Sor M. Rovira,

el Sor Albanel, el Sor Gaspar [Gil] Polo, el S^{or} don Juachim Centelles i el bachiller Gómez.¹³

El poema de Juan March apareix al foli 12, escrit en castellà; el de Baltasar, en català, al foli 12v; el de Francisco als 20-25v, en castellà; i el de «El señor Ausiàs March», en català, als 39-42v. Constatem que el nom «Ausiàs» tot sol, s'empra només amb referència a un dels March i sense cap altre nom de fonts. Sembla ben probable que aquest títol de distinció familiar s'hagi atorgat al «don Pedro» que anomena Torres pel fet de ser pare dels tres altres Marchs que participaren al certamen.

Al final hi ha una breu «sentencia» pronunciada per «Mercurio» en nom d'Apol·lo, uns «epigrammas» en els quals el jutge dóna les gràcies als autors, una «resolución» sobre el tema de la convocatòria i una «declaración» que atorga el premi al «Sor. don Joachim [Centelles]» pel seu poema en castellà. Entre aquestes últimes seccions hi ha una elegia i un epitafi sobre la mort de Gil Polo, contribuïdor pòstum. Com que Polo va morir a finals del 1584, deu haver escrit la seva contribució més d'un any abans de la celebració del certamen.

Cal dir que Centelles deu haver guanyat el premi *faute de mieux*, ja que el nivell poètic que es troba al *Libello* és lamentable fins i tot per versos de certamen que, a jutjar pels que ens han pervingut, no solen tenir gaire valor literari. És palès que alguns dels convidats van complir amb l'obligació de contribuir-hi sense el que diríem una formació literària, sense el temps o sense l'interès per a posar-hi una cura mínima.

No obstant, l'obra més extensa fins ara coneguda del «senyor Ausiàs March» sí que té interès des d'un punt de vista literari pel fet de ser fruit d'un esforç de Pere-Ausiàs per merèixer el seu afegitó onomàstic. I, de fet, cap a 1585, tota temptativa d'escriure poesia en català era ja en certa manera una imitació

¹³ Alguns d'aquests devien ser assidus dels certàmens de la ciutat, ja que també figuren als dos celebrats el 1580 (descrits per Duran i Sanpere): Jaume Castañer, Honofré Castañer i Felip Ros, entre altres.

d'Ausiàs March. March era gairebé l'única reivindicació del català quant a una cultura poètica—que hom identificava amb la *gaia ciència*, pròpiament de la generació anterior a March—en una Catalunya literària ja dominada pel castellà.¹⁴ Si és una de les composicions més llargues del certamen es deu al fet que l'autor fa un esforç per escriure d'acord amb l'estil del seu il·lustre homònim i possible familiar en el gènere del discurs moral abstracte, ja des de feia més de tres dècades assequible en les edicions de València, Barcelona i Valladolid.¹⁵ La terminologia escolàstica de *concupiscible* i *intelligible* i la diferenciació aristotèlica entre el desigs delitable, profitós i honest que trobem al poema no són en si remarcables, però criden l'atenció per tractar-se d'un poeta que feia seu el nom de l'il·lustre poeta valencià. Pot ser més que una coincidència que hi hagi diverses frases corrents a l'obra del valencià al poema del senyor del castell de Montcortès: «en hàbit passa» (v. 65), «sa força gran» (referint-se a Amor, v. 94), «Amor sols *borna*» (v. 105). Tot el poema, per molt castellanitzat que estigui, és, si més no, un testimoni del fet que encara era difícil tractar temes morals d'aquest tipus sense recórrer a l'estil ausiasmarquià.

¹⁴ El jutge de les obres catalanes al primer certamen poètic per celebrar la canonització de sant Ramon de Penyafort el 1601, Francesc Calça (el qual també figura entre els contribuïdors del nostre certamen de 1585), lamenta a la seva *Sentència*: «Los Catalans, ¿perquè dexam la llengua? / Catalá fonc, lo Benaventurat [*sant Ramon*]... La Gaya fonc, Sciencia nomenada / pels Catalans, antics de gran renom, / y es gran dolor, no entendre per que y com / cassi per tots, greument es menyspreada» (*Relación*, 348). Per a l'obra de Calça, vegeu Joaquim Molas, «Francesc Calça: Poesies», *Els marges*, 14 (1978), 77-95. Per als certàmens poètics vegeu Jorge Rubió, *Historia general de las literaturas hispánicas*, III, 895-900, i IV, 518-532, i Antoni Ferrando Francés, *Els certàmens poètics valencians del segle XIV al XIX*, València, Institut de Literatura i Estudis Filològics, 1983.

¹⁵ Les edicions del segle XVI són: València, 1539 (amb traduccions al castellà de Baltasar Romaní); Barcelona, 1543; Barcelona, 1545; Valladolid, 1555; i Barcelona, 1560. També el 1560 es van publicar les traduccions de Montemayor, reimpresses amb les de Romaní el 1562 i el 1579.

L'argument de Pere-Ausiàs March sobre la diferència entre l'amor i el desig és el següent:

Pere-Ausiàs comença amb una estrofa de regust *conceptista*: si el desig del demandant vol entendre's a si mateix no és estrany que aquest desig acabi adolorit, perquè com més se sap més es vol saber, mentre que tot consell dels altres resulta a la fi ser enganyós (vv. 1-4). No li sembla prometedor el tema que ha de tractar perquè el problema que planteja es basa en l'amor mundà (vv. 9-10); el poeta no oblida el necessari tòpic de la humilitat (professa tenir el «juy tan curt»).

En aquestes primeres estrofes es dirigeix al demandant de la qüestió que es debat (vv. 15-16) i fa una al·lusió afalagadora als altres concursants i al públic (vv. 27-28). Aquestes referències suggereixen que March escriu un poema que haurà de ser llegit per ell en públic.

Deixa ben clar que, tot i que desenvoluparà el tema corresponent, es nega a fer cap lloança de l'amor de les dones encara que és això que s'espera d'ell (vv. 17-24); més aviat farà l'elogi de l'amor de Déu (v. 29).

Al v. 33 entra en el moll de la qüestió. No es pot distingir entre el desig i l'amor que senten els amants mundans (vv. 32-40): el desig pot produir l'amor i viceversa (vv. 41-48). En canvi, sí que existeix una diferència important entre l'amor intel·lectual i el desig. A diferència de «lo concupiscible», no es pot confondre «lo intel·ligible» amb el desig (vv. 49-56). Tot seguit, el nostre Ausiàs defineix el desig com l'apetit d'un plaer alhora espiritual i corporal, o bé del plaer «profitós». Aquest plaer només s'interessa pel bé que pot treure de l'amor (v. 60), encara que—paradoxalment—no li fa cap nosa el sofriment que aporta aquest desig (vv. 61-63).

Pere-Ausiàs contrasta aquests tipus d'amor amb l'amor «honest», que s'origina en l'amistat sincera i inclou la participació de l'ànima (vv. 65-68). Qui estima amb amor honest no és tocat del mal de la insatisfacció constant i és capaç de sentir el que sent l'amat (vv. 69-72), a diferència de l'amant per amor

corporal (cf. vv. 60-61). L'amor físic és apressant i dura poc, però l'amor espiritual va més enllà del primer impuls i aporta un plaer més durador (vv. 73-80).

L'amant espiritual no és mai gelós; més aviat vol que tot-hom sigui amic de la persona estimada; no així el «desijós» (vv. 81-88). Mentre no encaminem l'amor cap a un plaer durador, per mitjà del «entendre», per força ens hem de deixar endur per la «voluntad» en busca d'un «bé present» (vv. 89-96).

A les tres últimes estrofes treu la seva conclusió: només hi ha desig allà on es troba l'amor carnal. Però, si volem, podrem assolir un amor més perfet on no hi ha desig: l'amor que va dirigit al cel (vv. 97-112). Finalment, el senyor March resumeix l'intransigent missatge didàctic del poema (vv. 113-120): cal desfer-se del desig i substituir-lo per l'esperança, estimant tan sols Jesucrist i la Verge.

Reprodueixo a continuació el text del poema del Sr. Ausiàs March.¹⁶ He afegit l'accentuació i la puntuació, però no he regularitzat l'ortografia ni l'ús de les majúscules.

El Sor Ausias March

- Per ço que lo desig saber desija
 y lo saber de més saber té gana,
 y-l més sabent del món, per molt que lija,
 4 ab lo parer de tots se desengana:
 Per ço, no és molt que lo desig se aflia,
 tras de voler saber lo que demana:
 entre ell y amor lo punt que li fa conformes,
 8 ho en el valor eguals, ho ben disformes.

¹⁶ Agraeixo als Trustees de l'Hispanic Society of America, Nova York, el seu permís per publicar el text del poema conservat al ms. B2470 de la biblioteca d'aquesta institució.

No obstant que est dubte naix de la sciència
que engendra lo apetit insaciable
y naix de haver dins vós gran competència
12 entrel desig y Amor del més amable,
y de voler midar la sufficiència,
de aquest meu juy tan curt y terminable—
vent que'l teniu ya vist—diré en substància,
16 puy venç lo molt que-us vull a ma ignorància.

Però no lloaré lo amor de dones
tras qui va lo jovent, lo orgull, la gala,
car no és amor aquest de penses bones
20 sinó Apetit brutal de cosa mala,
del qual ne han tant més fam les més persones
quant més n'estan cumplits, y és una escala
per ont los trists amants a Infern devallen,
24 hont penes y turments yamés los fallen.

Diré, si'l menester y'l cas me apreta,
ab tèrmens generals y gran criança—
devant lo bell floret de gent discreta
28 que als més sabents del món pretench que avança—
desig y Charitat la més perfeta,
la qual de amar a Déu yamés se cança;
seran mon fi pretès sens dany ni mella
32 de algú, si'm vol hoyr l'atenta orella.

Par, donchs, que a prima fas no differexen
L'amor y lo desig en cosa alguna,
quant vem que'ls amadors també apetenen
36 la cosa que a ells los plau més que ninguna,
Y'ls que desig han gran, de amor se pexen,
Y lo desig llur crex com fa la lluna
ab lo claror del sol y aminua y falta
40 en tota cosa que de Amor és falta.

Una altra rahó veig semblant que prova
que aquestes dos passions no han diferença,
que lo desig és fill de Amor qui'l coua,
44 donant-li ab lo seu foch ser y crexença,
Y pare y fill, tots dos dins una coua,
par són tots d'un metall y d'una essença,
y són correlatius, puys qui molt ama
48 desija, y'l desijant de amor se inflama.

Però qui té lo gust dels dos affectes
molt bé conex y veu ser lo contrari,
y que patex entr'ells ser los objectes,
52 a voltes differents y'l modo vari,
Haver diversos fins, rahons, y effectes,
tostemps no ser regits de un chalendari;
desig, puys, sempre és del concupicible,
56 y al ver amor pertany lo intel·ligible.

Desig és lo apetit del que delita,
ab què arma y cos tots junts delit desijen,
ho del que's profitós, y solicita
60 los desijants son bé, puys no dirijen
son cor al seu amat, y no'ls despita
lo molt que per lo mal de aquell se aflijen,
Y aquesta passió tan prest aspira
64 quant hom la cosa ateny per qui sospira.

Més del honest lo Amor que en hàbit passa
de la amicícia qu'és molt ben fundada,
ab lo bé del volgut son grat compassa;
68 té l'arma ensemps ab ell comunicada.
Lo mal del que més vol son cor traspassa,
sa pensa com del seu n'és congoxada.
Quant més ab ell se unex, tant més se apura
72 aquest amor, tant pur que sempre dura.

Amor dón-al començ—son grat endreça allà hont la
cosa plau quant veu sa imatge;
ix lo desig après ab molt pressa,
76 y dura fins la ateny dins son hostatge.
Però lo Amor perfet més fort se apresça;
crex ell, y ab ell lo goig de un tal obratge,
ab què ama tant lo bé, que, amant, recobra;
80 que al gran desig y amor de si molt sobra.

Tant vol lo ver amich lo amat que zela,
lo bé de aquell pel qual pignant morria,
son gran valor a tots mostrant reuela,
84 car tots ser grans amichs del seu volrria.
Més no-l fas desijós, que ans se recela
y'esquiva a tots, y d'ells té gelozia,
tement delits, y útils tots no-ls hi furten,
88 dels quals sos grans desigs sols par que surten.

L'entendre nostre enclou dins si la cosa
y va la voluntad allà en sa mina,
abraça-l bé present, dins ell reposa,
92 l'amor y lo desig al bé camina
qués d'ell absent y lluny; mes quant se posa
prop d'ell sa força gran, vem que declina
y pert quant l'ha obtingut del tot sa força;
96 y amor, quant més lo té, més fort s'esforça.

En fi, dich mon parer, y és que no fuma
desig hon falta-l foch de amor, que lenya
ho bona o mala encén. Dich més: en suma,
100 pot sens desig Amor fer sa ressenya,
y és més perfet sens ell, no obstant presuma
desig, com en lo cel molt béns ensenya
L'amor, hon sens desig està en la glòria
104 y és sa valor més gran y més notòria.

Allí'l desig no bull, Amor sols borna,
puy's goza fas a fas lo que esperaue.
L'entendre, contemplant, allí's sojorna
108 puy's veu lo que la fe li demostraue.
Llibert ya l'esperit, de goig se adorna
que abans dins lo vil cos tancat estaue.
Sa glòria y perfecció més se referma
112 quant té la amor en déu més certa y ferma.

Donchs, lo que amant ser vol en la floresta
del món, am sols a Christ ferm com la roca,
despull-se el desijar, sperança's vesta
116 desig, puy's que's de vil, y cosa poca.
Junt ab la mare y fill vuy fassa festa
y espere en son dolç part ab pensa y boca
y fets, que ell li darà què puga veure
120 sos ulls, lo que la fe li mana creure.

ROBERT ARCHER